

VIETNAM BULLETIN

EEN

VISIE

UIT

HANOI

50 ct

tweede jaargang nr. 14, 9 december 1967

Verschijnt om de 14 dagen
Redactie: M. van Dullemen
W. de Graaff
Tineke Nijenhuis
Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1281198, tnv Vietnam Bulletin
Abonnement f 5,- per half jaar; los nr f 0,50
Buitenland f 7,- per half jaar

EEN ZICH VOORTSLEPENDE OORLOG

door Elizabeth Pond
(Christian Science Monitor 19-10-'67)

Generaal Vo Nguyen Giap, de Noordvietnamese minister van defensie en vooraanstaand militair theoreticus, heeft een zeer belangrijke strategische analyse van de oorlog in Vietnam gegeven. Dit is het eerste overzicht van de oorlog door de overwinnaar van Dien Bien Phu sinds januari 1966.

Er staat niets in dat werkelijk nieuw is, maar het is tot dusverre de meest uitgewerkte en de meest gezaghebbende verklaring van Noordvietnamese zijde.

Het voorziet een oorlog van "5, 10, 20 jaar of meer". De mogelijkheid om te onderhandelen wordt er niet in genoemd, zelfs niet in termen van gelijktijdig vechten en praten, welke mogelijkheid door het Nationale Bevrijdingsfront (NLF) stilzwijgend wordt opengelaten.

Wat generaal Giap zegt, komt hierop neer dat de impasse zoals die zich nu in Vietnam voordoet, in het voordeel uitvalt van het Bevrijdingsfront en de Noordvietnamezen. Hij heeft het over "overwinningen" en hij overdrijft de Amerikaanse verliezen, maar in zijn uiteenzetting wordt het duidelijk dat hij het over de impasse heeft:

"Hoewel de Amerikaanse imperialisten het offensief wilden inzetten, zijn ze tot een defensieve positie gedwongen" met een verspreide legermacht. "Hoewel ze er een blitzkrieg van wilden maken, zijn de Amerikaanse imperialisten nu gedwongen een langdurige strijd te vechten. Het feit dat de Amerikaanse imperialisten gedwongen zijn een langdurige strijd te vechten, is voor hen een grote nederlaag."

Er zijn grenzen aan de Amerikaanse inzet

Het feit dat de Verenigde Staten over de hele wereld belangen hebben, maakt dat de mankracht, de middelen en de tijd die aan Vietnam besteed kunnen worden, niet onbeperkt zijn. Generaal Giap redeneert dat het zou gaan ten koste van het Amerikaanse beleid in andere delen van de wereld en van het economische, politieke en sociale leven in Amerika zelf. Daarentegen hebben de opstandelingen in Vietnam alle tijd en kunnen het langer volhouden dan de Amerikanen.

Als de Verenigde Staten kleine versterkingen zenden, kan de impasse nooit doorbroken worden en grote versterkingen zouden gaan ten koste van het internationale strategische beleid van Amerika. Hier komt nog bij dat "naarmate de oorlog meer veramerikaniseerd wordt", het leger en de regering van Zuid-Vietnam "meer en meer in verwarring gebracht worden". En steeds scherper worden ook de "tegenstellingen" (conflicten) tussen de leiders in Saigon samen met de Verenigde Staten enerzijds, en het Vietnamese volk anderzijds, verder ook tussen de militaire en de burger groeperingen in Zuid-Vietnam zelf.

Er wordt blijkbaar verondersteld dat de Verenigde Staten niet voor onbepaalde tijd een troepenmacht van een half miljoen in Vietnam kunnen handhaven, en dat zodra de sterkte vermindert wordt de superieure militaire en politieke organisatie van de NLF, met behulp van Hanoi, de veel zwakkere Zuidvietnamese regering zal overweldigen.

Als de Verenigde Staten de moeilijkheden op een andere manier proberen op te lossen door de oorlog uit te breiden tot Laos en Cambodja - wat door generaal Giap voorspeld wordt - zal dit volgens hem alleen maar de Amerikaanse legermacht, die nu al dunnetjes uitgespreid is, nog verder versnipperen.

Beleefdheidshalve noemt hij even de wereldopinie en de "strijd van het Amerikaanse volk tegen de agressieoorlog in Vietnam van de regering-Johnson". Maar hij rekent er niet op dat interne Amerikaanse onenigheid enig werkelijk verschil zal maken. De presidentsverkiezingen van 1968 evenmin.

Wie het 't langst kan uithouden

Volgens feilloze Leninistische logica is hij van mening dat "ook al komt er misschien een nieuwe president, dan kan toch de stijl van de Amerikaanse imperialistische agressieve politiek niet veranderen. De Amerikaanse presidentsverkiezingen zijn slechts een indelen van de hiërarchie onder de leidende persoonlijkheden van de partijen van de heersende kapitalistische klasse in de Verenigde Staten".

Ontdaan van het jargon en een enkele hyperbolische uitdrukking, is het een sobere analyse van generaal Giap en vanuit het standpunt van Hanoi, heel zinnig. De meest vooraanstaande generaal van Noord-Vietnam heeft besloten af te wachten wie het 't langst kan uithouden. Na de offers aan hun kant afgewogen te hebben tegen de dreigende immobilisatie van de Amerikaanse politiek over de hele wereld ten gevolge van de zware verplichtingen in Vietnam, heeft Hanoi geconcludeerd dat afwachten in hun voordeel zal uitvallen.

De analyse van generaal Giap is onder de titel "De Grote Overwinning, de Grootse Taak" in afleveringen verschenen in "Nhan Dan", de krant van de Communistische Partij van Noord-Vietnam, en in Quan Doi Nhan Dan, het legerblad, op 14, 15 en 16 september.

Welke tactiek de NLF en de Noordvietnamezen in het komende droge seizoen zullen moeten volgen, wordt bijna niet besproken. Generaal Giap suggereert evenwel een voortzetting van de huidige combinatie van de guerrillastrijd en grootscheepse oorlogvoering, door zijn goedkeuring uit te spreken over de manier waarop beide "vormen" zich hebben ontwikkeld. Later deelt hij nog eens naar alle kanten evenveel pluimpjes uit, wanneer hij zegt dat de drie categorieën van de legermacht van het Zuiden - de guerrillastrijdmacht, de regionale eenheden en de centrale legermacht - zich harmonisch ontwikkeld hebben.

Hij zegt ook nog - en men kan zich afvragen wat dat voor de toekomst betekent -: "In oorlogstijd ... is het soms beter weinig gevechten te leveren met een goede tactiek dan veel gevechten met een slechte tactiek."

Een chronologisch overzicht

Generaal Giap heeft het niet over de kwestie of de oorlogvoering met frontartillerie waar men dit jaar in het gebied Corps I mee is begonnen, ook in Corps II en III moet worden toegepast, zoals mogelijk geacht wordt in sommige militaire analyses. Ook bespreekt hij niet de mogelijkheid van het herhaaldelijk bestoken van Saigon met mortiervuur en raketten, hoewel hij het bestoken van Hue, Da Nang en Amerikaanse luchtbases in het verleden, wel van waarde acht.

Het eerste deel van het artikel is gewijd aan een chronologisch overzicht van de afgelopen twee jaar en deze analyse wordt dan gebruikt om ideologische generaliseringen op te zetten. Generaal Giap begint met te zeggen dat in januari 1965 de Amerikaanse "bijzondere oorlog" verslagen werd. De term "bijzondere oorlog" wordt gebruikt voor de Amerikaanse poging om de troepen van de Zuidvietnamese regering te helpen met alle middelen, uitgezonderd het inzetten van Amerikaanse gevechtstroepen.

In het midden van 1965 gingen de Verenigde Staten over tot een "geïmproviseerde strategie" waarbij Amerikaanse gevechtseenheden in het Zuiden werden ingezet. Men ging ook het Noorden bombarderen in een mislukte poging zich uit de hachelijke positie in het Zuiden te bevrijden door een verwoestingsoorlog te voeren. Men was genooddaakt deze stappen te doen omdat het leger en het volk in het Zuiden (de Vietcong) de guerrillastrijd hadden opgevoerd en bovendien grootscheepse aanvallen waren begonnen waardoor hele compagnieën en bataljons van het Zuidvietnamese regeringsleger werden "uitgeroeid" of in elkaar zakten.

Eind 1965 werden Amerikaanse gevechtstroepen "in het groot" door president Johnson in Vietnam ingezet, waarmee een nieuwe strategische fase begon, namelijk die van de plaatselijke oorlog. Hiermee wordt bedoeld het inzetten van Amerikaanse gevechtstroepen met beperking evenwel van het aantal, van de strategische doelen en van de omvang van de oorlog. Generaal Giap suggereert dat men het zo moet beschouwen: Amerikaanse troepen vormen de kern van plaatselijke handlangers in landen waar de economie naar verhouding onderontwikkeld is of nog jong. Volgens deze theorie is neokolonialisme het oogmerk.

Een plaatselijke oorlog moet beperkt zijn, en de overwinning moet in de kortst mogelijke tijd behaald worden, omdat anders de (Amerikaanse) internationale strategie in moeilijkheden zou komen en de (Amerikaanse) invloed in de wereld zou aantasten.

Het Amerikaanse offensief in 1965-66 is mislukt, zo vervolgt generaal Giap. Het leger en het volk in het Zuiden werden niet uitgeroeid, integendeel, de gecombineerde militaire en

politieke strijd werd nog opgevoerd.

Een nieuw strijdperk

In het droge seizoen van 1966-67 begonnen de Verenigde Staten vervolgens een tweede strategisch tegenoffensief waarbij men probeerde de fouten van het eerste offensief te verbeteren door de strijdkrachten en de verschillende operaties meer te concentreren. De Verenigde Staten namen de verantwoordelijkheid voor de "search and destroy" missies, terwijl de "marionetten" regimenten (van de Zuidvietnamese regering) de pacificatie op zich namen. De Verenigde Staten hadden weer de bedoeling een snelle overwinning te behalen, wat hun weer verhinderd werd. "Het lukte de Amerikaanse troepen niet hun doelwit te vinden.... want in de volksoorlog in Zuid-Vietnam zijn het doelwit en het front overal en toch zijn ze nergens."

Aan het eind van de zomer van 1966, vervolgt de generaal, werd door de Vietcong een nieuw strijdperk geopend in Tri Thien (Quang Tri en Thua Thien, de twee noordelijkste provincies van Zuid-Vietnam), waardoor de Verenigde Staten gedwongen werden troepen uit andere streken weg te halen om ze daar te kunnen inzetten. (De aanwezigheid van Noordvietnamese soldaten in de oorlog wordt hier noch ergens anders openlijk toegegeven.) "Dit was een grote verrassing voor de Amerikaanse imperialisten, waardoor ze passief en verward waren.." Daarom "zijn de Amerikaanse imperialisten en hun dienaren hoe langer hoe meer in het slop geraakt". Men moest het sturen van troepen naar de Mekong Delta uitstellen, en de Amerikaanse mariniers werden "zo strak gespannen als een boog".

De pacificatie had "vanzelfsprekend" ook geen resultaat, en de marionettetroepen kwijnden hoe langer hoe meer.

Van strategische overwegingen gaat generaal Giap over op tactische overwegingen, en hij geeft de Verenigde Staten een standje voor foutief tactisch inzicht. "De Amerikaanse tactiek", zegt hij, "was alleen gebaseerd op de kracht van wapens en op de veronderstelling dat vuurkracht de ziel daarvan is." De Amerikaanse mislukkingen worden hier evenwel toegeschreven, met enige onideologische trots, niet aan "de ouderwetse tactiek van de bourgeois krijgskunde maar aan de creatieve en soepele tegen-tactiek van de volksoorlog, gevoerd door het heldhaftige, intelligente, dappere en bekwame Zuidelijke leger en volk."

Geen oproep voor vrijwilligers

Generaal Giap concludeert dat de opstandelingen met succes de zeer superieure wapens hebben weerstaan, de superieure vuurkracht en beweeglijkheid in de vorm van helikopters, artillerie, gemotoriseerde infanterie en zware bombardementen en beschietingen. De overmacht in de lucht in het algemeen en het gebruik van "éénderde" van de Amerikaanse strategische luchtmacht in tactische vluchten door vliegtuigen van het type B-52 in het bijzonder, zijn ineffectief gebleken, volgens hem, want er zijn geen grote doelwitten zodat de luchtmacht wordt versnipperd.

Het is opvallend dat er in dit artikel geen oproep voor vrijwilligers staat uit andere communistische landen. Wat evenzeer schittert door afwezigheid is een zinsnede waarin of Communistisch China of de Sovjet-Unie ergens de eer van wordt gegeven. "Ons volk kan en moet ook de hulp inroepen van de socialistische (communistische) landen en de volken van de wereld en zij waarderen deze steun zeer", geeft generaal Giap toe. Maar hij voegt eraan toe: "Het voornamelijk steunen op onze eigen kracht moet evenwel een zaak van elementair en doorslaggevend belang genoemd worden."

Hij laat doorschemeren dat een uitzondering hierop gemaakt zou kunnen worden in het geval van een invasie van Noord-Vietnam. Zo een aanval zou niet alleen weer een ander groot strijdperk openleggen en de Amerikaanse strijdkrachten nog meer versnipperen, maar zou ook opgevat worden als een aanval op het vasteland van een staat behorend bij het socialistische kamp. Dit zou, volgens hem, de oorlog compliceren.

Ondanks zijn waarschuwingen dat de zaak door hen alleen opgeknapt moet worden, beschouwt generaal Giap de Vietnamese oorlog wel als het centrum van de nationale vrijheidstrijd, die over de hele wereld gevoerd wordt. Hij spoort andere landen in Azië, Zuid-Amerika en het Midden-Oosten aan om gebruik te maken van het feit dat Amerika door Vietnam in beslag genomen wordt, om hun eigen nationale bevrijdingsbewegingen een stoot in de goede richting te geven. Hij vergeet ook niet om het nieuwe politieke programma van de NLF wat collegiale lof toe te zwaaien.

Vertrouwen in de toekomst

Generaal Giap twijfelt er niet aan dat zijn kant het zal kunnen uitzingen, zelfs als de oorlog in het Zuiden wordt opgevoerd en onder druk van zware aanvallen in het Noorden.

Het kritieke moment op het punt van vastberadenheid was, volgens hem, toen de Amerikaanse troepen voor het eerst Vietnam binnenkwamen. "De vraag was toen of onze mensen de offensieve strategie zouden blijven uitvoeren. Maar dat hebben ze wel degelijk gedaan" en dit houdt in dat ze het in de toekomst zullen blijven doen. Noord-Vietnam heeft de bombardementen doorstaan en zal "de vrijheidssrijd van onze verwante Zuidelijke landgenoten van ganser harte" blijven steunen.

Om kort te gaan, "onze mensen maken de glorierijkste jaren en maanden mee in de geschiedenis van de duizendjarige strijd van ons volk tegen buitenlandse agressie en in de geschiedenis van de revolutionaire strijd, die al tientallen jaren gevoerd wordt onder leiding van onze partij".

(Elizabeth Pond, Christian Science Monitor 19-10-'67)

EEN EERLIJKE STRIJD

door Michael Frayn (The Observer 5-11-'67)

Gisteren hebben Noordvietnamese straaljagers voor de tiende achtereenvolgende dag Washington en New York aangevallen. De vliegtuigen opereerden vanaf vliegkampschepen voor de kust van New Jersey. Ze naderden het centrum van de stad dichter dan ooit, vernielden de Brooklyn Brug en vielen strategisch belangrijke doelen in Queens, de Bronx en Hoboken aan. Volgens de Amerikanen zijn vier toestellen neergehaald.

Overall in de wereld is geprotesteerd tegen deze uitbreiding van de bombardementen en men vermoedt, dat zelfs door de meest loyale aanhangers van Hanoi privé ernstige verontrusting is uitgesproken. Maar men weet dat de Amerikaanse regering van mening is dat de aanvallen voortgezet moeten kunnen worden. De vaste overtuiging van de regering dat kleine landen het recht hebben hun eigen koers en hun eigen lot te bepalen, kan door niets aan het wankelen gebracht worden. Men wijst er op dat het voornaamste doel van de Amerikaanse politiek altijd is geweest: de minder gezegende, kleine landen in staat te stellen zich dezelfde vrijheden te veroorloven waar de Amerikanen zo hard voor gevochten hebben en waar ze zoveel prijs op stellen. Men kan niet ontkennen dat de vrijheid om andere landen tot overgave te bombarderen één van deze vrijheden is.

Hoge ambtenaren van het Amerikaanse Ministerie van Defensie meenden al enige tijd dat escalatie onvermijdelijk was. Zij wijzen er op dat nu de meeste andere doelen tussen Boston en Miami verwoest zijn, Noordvietnamese piloten steeds grotere risico's moesten nemen met steeds kleiner strategisch nut. Dit was duidelijk een situatie die de Zuidvietnamezen niet voor onbepaalde tijd zo konden laten - dat kon iedere redelijk denkende Amerikaan op z'n vingers natellen.

De Amerikaanse vredesbeweging heeft verschillende malen de beschuldiging geuit dat de Noordvietnamezen opzettelijk ziekenhuizen en andere burgerdoelen hebben aangevallen. Dit wordt weerlegd door de Amerikaanse luchtmachtstaf, die deze beschuldigingen ziet als propaganda bedoeld om de communistische bombardementen in diskrediet te brengen en indirect dus ook de Amerikaanse bombardementen.

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

R.R.R.te G. f 25,-; M.C.K.te A. f 25,-; A.v.d.K.te A. f 5,-; C.G.v.d.P.
te A. f 5,-; J.W.P.te A. f 100,-; L.N.B.te A. f 10,-; de erven van S.A.Y.
en K.N.A.Y.-K.te d.B. f 25,-; A.V.Z.te d.H. f 4,-; C.S.te S. f 10,-;
J.H.te U. f 10,-; G.v.B.v.d.B.te W. f 10,-; v.E.te Z. f 10,-; I.O.L.te
W. f 10,-.

Totaal vierde verantwoording f 249,-. Alle gevers worden hartelijk bedankt.
Nee dere giften zullen zeer welkom zijn. Ons gironummer is 1281198, ver-
meld "Advertentiefonds".

De luchtmachtstaf heeft het patroon van de bombardementen nauwkeurig bestudeerd en is tot de conclusie gekomen dat de Noordvietnamezen alleen strategische doelen, zoals bruggen, stations, wegkruisingen enz. aanvallen. Verder is men er van overtuigd dat het doel van de bombardementen alleen is: de stroom van mensen en materiaal naar Zuid-Vietnam te verminderen en Amerika over te halen om te gaan onderhandelen. De staf wijst er verder op dat dit volkomen wettige en humane doeleinden zijn in een oorlog.

Het misverstand dat de Noordvietnamezen burgerdoelen aanvallen, kan (aldus nog steeds de staf) zijn ontstaan doordat men resultaat en bedoeling verwacht. Als strategisch belangrijke doelen zich midden in bevolkte gebieden bevinden - zoals de Brooklyn brug, om een duidelijk voorbeeld te nemen - is een zeker gevaar voor de bevolking onvermijdelijk. Men meent dat de Amerikanen dit realistisch moeten bezien: ze kunnen toch niet verwachten dat de communisten deze doelen niet zullen aanvallen, omdat de burgers misschien gevaar zouden lopen! Het hele bombardementsprogramma zou onmogelijk worden als men met dergelijke overwegingen rekening zou moeten gaan houden.

Vele waarnemers zijn onder de indruk van de zorg die de Noordvietnamezen ten toon spreiden om de strijd te beperken. Er zijn geen bombardementen geweest ten noorden van de 49e breedtegraad, ondanks de sterke druk die de militairen ongetwijfeld uitoefenen en ze hebben met zorg de buitenlandse schepen in de haven van New York vermeden. President Johnson verdedigde gisteren in een toespraak in El Paso, Texas, de Noordvietnamese politiek. Hij vertelde zijn gehoor dat niemand het lijden als gevolg van de bombardementen meer kan betreuren dan hij. Maar de Verenigde Staten hebben altijd verklaard dat systematische bombardementen een zeer goede manier zijn om onder moeilijke omstandigheden een buitenlandse politiek duidelijk te maken aan een ander land. De Verenigde Staten hadden deze politiek voor het eerst geïntroduceerd in de strijd in Zuidoost-Azië en het feit dat deze politiek nu door anderen was overgenomen was een bemoedigend teken van het leiderschap van Amerika op moreel en intellectueel gebied.

"Hoezeer we de communistische leer ook verafschuwen", zei de president, "we zullen moeten toegeven dat de communisten het recht hebben om ons hun opvattingen voor te leggen - en wel met even krachtige en overredende middelen als wij gebruiken om hen onze opvattingen duidelijk te maken. Dit is tenslotte toch één van de dingen waar we voor vechten: de vrijheid van discussie. Juist deze vrijheid - om onze mening duidelijk te maken aan de gewone man in Noord-Vietnam - willen de communisten niet erkennen en zij werken met alle mogelijke middelen (waaronder ook luchtdoelraketten) het uitoefenen van deze vrijheid tegen.

"Hanoi heeft ons keer op keer verzekerd dat de zaak in wezen als volgt ligt: Noord-Vietnam is bereid alle bombardementen op Amerika te staken wanneer het er zeker van kan zijn, dat dit zal leiden tot een zinvolle discussie. De Noordvietnamezen hebben al het mogelijke gedaan om de aanvallen stop te zetten, behalve ze ook inderdaad stop te zetten.

Alleen onze eigen opvattingen staan onderhandelingen in de weg. De communisten willen de bombardementen natuurlijk niet lang genoeg staken om ons gelegenheid te geven op adem te komen, en wij willen natuurlijk niet onderhandelen zolang de bombardementen voortduren, want dat zou lijken alsof we onderhandelen uit zwakheid!

"We hebben altijd gezegd dat in deze gevallen het slachtoffer niet alleen zijn lijden moet dragen, maar ook de volle verantwoordelijkheid voor hetgeen hem aangedaan wordt."

De Amerikaanse regering heeft echter goede hoop dat de communisten een korte pauze in de bombardementen zullen afkondigen voor Thanksgiving. De publieke opinie in de VS is van mening dat dit alles weer eens duidelijk aantoon hoe vervelend het is een grote macht te zijn: je bent volkomen overgeleverd aan elk willekeurig klein land.

(Michael Frayn, The Observer 5-11-'67)

RECTIFICATIE

In de rubriek "de bladen waaruit door het Vietnam Bulletin geciteerd wordt" (II), in nummer 11, 2e jaargang, is een foutje geslopen. Het abonnementsgeld voor het blad "Ramparts" voor één jaar is niet \$ 8,-, maar voor het buitenland \$ 9,50 of, indien het per luchtpost moet worden verzonden, \$ 21,-.

LANDHERVORMINGEN VAN GEEN NUT VOOR SAIGON

door Hedrick Smith
(Int. Her. Trib. 16-10-'67)

In een studie van de hand van een econoom van de Rand Corporation wordt de gangbare opvatting in twijfel getrokken, dat uitgebreide landhervormingen voor de Zuidvietnamese regering van nut zouden zijn bij het verstevigen van haar gezag over het platteland en een belangrijke politieke aantrekkingskracht van de Vietcong zouden bestrijden.

De studie verzekert dat integendeel de veiligste provincies in Vietnam in het algemeen die zijn met grote landgoederen en waar een minimum aan landverdeling door de regering is uitgevoerd. De studie is uitgevoerd door Edward J. Mitchell, een econoom van de Rand Corporation, een research-instituut in Santa Monica in Californië dat grotendeels door de regering wordt gefinancierd....

In een interview gaf dr. Mitchell als een mogelijke verklaring voor dit verschijnsel, dat grote landeigenaars bijdragen tot het in stand houden van een samenhangend sociaal en politiek stelsel op plaatselijk niveau in Vietnam en dat, wanneer hun gezag wordt afgebroken, er een vacuüm ontstaat dat door de Vietcong kan worden opgevuld.

Uit de analyse van dr. Mitchell volgt dat in oorlogstijd het gezag van de regering het stevigst was in die Vietnamese provincies die "in hoofdzaak een feodale sociale structuur hadden". Onlangs schreef dr. Mitchell: "Van het standpunt van de regering uit is de ideale provincie er een met een hoge bevolkingsdichtheid, een geringe verplaatsingsmogelijkheid over het gebied, waar slechts weinig boeren hun eigen land bewerken, waar de landerijen ongelijk van grootte zijn en grote landgoederen bestaan en waar geen herverdeling van de grond heeft plaatsgevonden."

Lit was de conclusie van zijn onderzoeken, afgedrukt in het augustusnummer van "Asian Survey", een maandelijkse publikatie van het Instituut voor Internationale Studies van de Universiteit van Californië. Zijn oorspronkelijke studie is in juni 1967 als geheim document aan het Ministerie van Defensie aangeboden.

Dr. Mitchells studie was gebaseerd op een statistische analyse van gegevens over 26 Vietnamese provincies afkomstig uit de landbouw-volkstelling uit 1960-61 van de Zuidvietnamese regering, op Amerikaanse en Zuidvietnamese onderzoeken op het gebied van landverdeling en veiligheid en op enkele academische onderzoeken. In het algemeen zijn de gegevens afkomstig uit gebieden onder het gezag van de regering en uit de afgelopen drie of vier jaren.

"NOORD-VIETNAM BOMBARDEREN? DAT IS ZOIETS ALS SEX OF LSD INNEMEN"

door Mark Frankland: Saigon 23 september

"Ik ben geen oorlogsophitser maar vliegen over het strand, dat is geweldig, iets als Russische roulette, LSD, sex."

"Vliegen over het strand", betekent voor John Newman, aankomend luitenant bij de Amerikaanse vloot, vliegen op Noord-Vietnam. Newman is piloot op de USS Intrepid, een van de drie vliegdekschepen die kruisen in de Golf van Tonkin, vanwaaruit vliegtuigen iedere dag Noord-Vietnam aanvallen, ergens tussen de Chinese grens en de gedemilitariseerde zone. Zijn dag begint om 5 uur in de morgen, als hij gewekt wordt door de dienstdoende officier. Om half zeven, na ontbijt en instructie, stapt hij in zijn Skyraider, een kleine subsonische straalbommenwerper. Hij ziet er vreemd uit, met zijn tot de knieën en achter tot op dijhoogte reikende vliegerspak, net een ridder in een khaki harnas.

Om 7 uur 's morgens worden de vliegtuigen afgeschoten. "De ergste tijd is die tussen het invliegen in de formatie en het bereiken van het strand. Dat lijkt een eeuwigheid te duren. Je wil alleen maar dat het voorbij is en je wil weten dat je het er levend hebt afgebracht."

"Als je op de knop drukt en de bommen ziet vallen, dan denk je plotseling, mijn God, wat doe ik hier eigenlijk? Vanaf het moment dat de bommen het toestel verlaten hebben, word je weer individu. Op zo'n moment is het een louter persoonlijke zaak, je denkt alleen maar aan je eigen lijfsbehoud." Uit de lucht ziet het vliegdekschip eruit als een Gothische kathedraal, de opbouw als een eenzame vernielde toren, staande op een glimmende staalblauwe klomp steen. Newman, 26 jaar oud en vol beroepstrots, wil dat de landing volmaakt is.

"Als je slecht uitloopt, verpest dat je hele uitstapje, hoe goed het ook geweest is verder. Dan, als je landt en het is allemaal voorbij, voel je je totaal uitgevloerd."

Newman is afkomstig uit een welgestelde familie uit New York City. Hij is van mening dat

de militair in de Verenigde Staten te weinig gerespecteerd wordt. "Maar we voeren hier een nette-heren-oorlog. Dat is een van de redenen waarom het officierscorps van de vloot nog steeds gerespecteerd wordt. Wij dineren en worden daarbij door stewards bediend en slapen tussen schone lakens."

Zoals vele andere piloten vraagt hij zich af of zijn professionele vaardigheden in deze oorlog op de juiste wijze gebruikt worden. "Ik weet waarom ik vecht. Wij hebben tot taak om overal het communisme te bestrijden. Vandaag of morgen zullen we het tegen China moeten opnemen. Maar ik denk niet dat ik op de meest effectieve wijze vecht. Natuurlijk praten we over dat soort dingen. Er zijn zoveel evidente oplossingen voor de oorlog, dat het ons gek maakt dat we ze niet toepassen. Je zou bijvoorbeeld kunnen beginnen bij de gedemilitariseerde zone, gewoon verder trekken naar het noorden, en alles systematisch bombarderen. Naar mijn mening moet Haiphong totaal plat gegooid worden. Het is nu alleen maar één groot pak-huis. Er zijn daar niet van dat soort dingen als burgers. Ik heb kinderen gezien met geweren die op ons schoten. Als dat kind iets leert over kogelbanen en mijn machine raakt, of mijn benzineleiding, dan ben ik er geweest. Ik ben nogal havikachtig. Dat moet ik wel. In Washington praten de mensen over de grotere gevaren van de escalatie, maar ik draag al lang de maximale risico's. Iedere dag vlieg ik in de zwaarste AAA-omgeving (omgeving met luchtafweergeschut), die er ooit in de geschiedenis van de oorlogvoering geweest is. Mijn houding is er een van zelfverdediging."

Newman neemt het tamelijk luchtig op dat veel mensen in Amerika weinig om de oorlog geven maar "het zou geen slecht idee zijn als Madison Avenue eens afkwam met een Haat-De-Vietcong campagne, zoals dat destijds met die anti-Duitse films gedaan werd."

(The Observer 24-9-'67)

EEN GOEDE KANS OP ONDERHANDELINGEN

door Victor Zorza
(The Guardian 22-11-'67)

Het voorstel van de Vietcong voor een wapenstilstand met kerstmis heeft verschillende kanten die erop wijzen dat het bedoeld kan zijn als een inleiding tot een langduriger staakt-het-vuren, een bombardementspauze en onderhandelingen. Het voorstel schijnt welbewust zo gesteld te zijn dat het de Verenigde Staten een betere gelegenheid dan in het verleden biedt om met tegenvoorstellen te komen. Het maakt een langere periode ter voorbereiding van een staakt-het-vuren mogelijk, het stelt drie wapenstilstanden tegelijk voor - met kerstmis, met nieuwjaar en met het Vietnamese nieuwjaar, eind januari - en de eerste twee zouden langer moeten duren dan in het verleden.

Het voordehandliggend tegenvoorstel zou een aanbod van de Verenigde Staten zijn dat ook in de periode tussen de drie wapenstilstanden geen gevechten op de grond plaatsvinden - en geen bombardementen. Als dit lukt, zou een "afkoelingsperiode" van zes weken gecreëerd zijn, waarmee een goede mogelijkheid tot onderhandelen opdoemt.

Er zijn al eerder wapenstilstanden met kerstmis geweest, en iedere keer wekten zij valse hoop. Waarom zou het dit jaar anders zijn? Omdat er reden is te geloven dat ook de vorige wapenstilstanden waren bedoeld om te komen tot een begin van verstandhouding en dat deze kans verloren ging door een verkeerd optreden of door sabotage van de havikken aan beide kanten. De aankondiging van dit jaar wijst erop dat de duiven in Hanoi hun les hebben geleerd en dat zij in overeenstemming daarmee de voorwaarden hebben opgesteld.

Twee jaar geleden werd het voorstel van de Vietcong pas twee weken voor kerstmis bekend gemaakt en de wapenstilstand zou maar 12 uur duren. Verleden jaar deden zij het aanbod vier weken voor kerstmis om meer gelegenheid tot voorbereiding te geven, werden twee wapenstilstanden tegelijk aangekondigd, een met kerstmis en een met nieuwjaar, terwijl beide twee dagen zouden duren. Maar de Verenigde Staten, teleurgesteld door het uitblijven van enige reactie op de bombardementspauze van 37 dagen het jaar tevoren, weigerden er een aaneengesloten kerst- en nieuwjaarbombardementspauze van te maken die lang genoeg zou hebben geduurd om een begin van onderhandeling mogelijk te maken.

Een andere gelegenheid deed zich voor in februari jl., toen het Vietnamese nieuwjaar, 'Tet', samenviel met het bezoek van Kosygin aan Londen. De Verenigde Staten onderbraken de bombardementen tijdens de Tet-wapenstilstand voor zes dagen, maar weigerden gevolg te geven aan het dringend verzoek van Kosygin en Wilson de pauze te verlengen, aangezien iedere belofte van wederkerigheid van Hanoi uitbleef.

Maar waarom hadden de Verenigde Staten Hanoi een verlengde bombardementspauze moeten

gunnen - toen of nu - zonder enige verzekering dat Noord-Vietnam de infiltratie in het Zuiden zou onderbreken? Omdat er toen reden was te geloven dat de leiders in Hanoi verdeeld waren in havikken en duiven, en dat de duiven niet de overhand konden krijgen tenzij zij van buiten werden gesteund. De onderbreking van de bombardementen had hen in staat kunnen stellen - na enkele weken misschien - een situatie te scheppen waarin de infiltratie kon ophouden en de onderhandelingen konden beginnen.

Er is alle reden te geloven dat deze tegenstelling tussen havikken en duiven in Vietnam zo mogelijk nog scherper is dan zij een jaar geleden was. Het laatste teken van tweedracht is Ho Chi Minhs teruggave van de Lenin-orde, die hem begin deze maand door het Kremlin was verleend. De toekenning van de orde was, na de aankomst van de delegatie uit Hanoi ter gelegenheid van de feestelijke herdenking van de Revolutie, te Moskou bekend gemaakt. De delegatie bestond uit twee van de belangrijkste Noordvietnamese leiders, de partijsecretaris Le Duan en de Minister van Defensie, generaal Giap. Het ligt voor de hand dat met hen is overlegd over de onderscheiding van Ho Chi Minh en dat zij ermee instemden.

Maar in Hanoi had men een andere mening. Tien dagen na de bekendmaking te Moskou publiceerden de Noordvietnamese kranten een boodschap, waarin Ho Chi Minh uiting gaf aan zijn diepgevoelde dankbaarheid tegenover het Kremlin, maar de Sovjetleiders eraan herinnerde dat "op het ogenblik de agressor uit de VS de agressie-oorlog tegen ons vaderland uitbreidt" en dat de bevolking "haar leven geeft om de agressie van de VS af te weren en het land te redden". "In deze omstandigheden", zei hij, "kan ik het niet over mijn hart verkrijgen op dit ogenblik de buitengewoon grote eer van de Lenin-orde te aanvaarden." Daarom verzocht hij het aanbieden van de onderscheiding uit te stellen tot de overwinning; dan zou hij hem graag "met eer en vreugde" namens zijn landgenoten in ontvangst nemen.

Ho Chi Minhs boodschap was zo gesteld dat het niet geheel ondenkbaar was dat niet meer was bedoeld dan gezegd werd. Maar zo dachten de Russen er niet over, want de Sovjetpers drukte het de volgende dag niet af - hoewel hij gewoonlijk Noordvietnamese nieuws brengt de dag na publicatie te Hanoi. Ho Chi Minhs boodschap werd door de censor vijf dagen achtergehouden, terwijl de Sovjetleiders ongetwijfeld bezorgd overlegden hoe zij dit hete hangijzer zouden aanvaarden. Tenslotte publiceerden de Moskouise kranten het bericht onopvallend op de binnenpagina's - een heel verschil met het bericht van de toekenning dat op de voorpagina prijkte - en zij vatten het zo samen dat de toespeeling op Ho Chi Minhs ontstemdheid, tot uitdrukking gebracht in de verklaring dat hij "het niet over zijn hart kon verkrijgen" als hij de onderscheiding "op het ogenblik" aanvaardde, wegviel.

Waarom vonden de Russen deze zin zo hinderlijk? Waarschijnlijk omdat zij een te openlijke kritiek op de ontoereikendheid van de Sovjethulp aan Vietnam erin zagen, zoals zij in de gehele boodschap een verholde kritiek daarop onderkenden. Dat Ho Chi Minh het Kremlin beledigt door de orde terug te zenden, terwijl twee van zijn voornaamste "schildknappen" in Moskou met de toekenning hadden ingestemd, laat iets zien van de verdeeldheid in de Noordvietnamese leiding.

Uit de weifelende behandeling van Ho Chi Minhs boodschap door de Sovjetpers blijkt dat de Russen die inderdaad als een belediging opvatten. Of Ho Chi Minh nu de beslissing nam of dat deze hem werd gedictéerd door een anti-Sovjetfactie in het Politbureau te Hanoi in afwezigheid van Le Duan en generaal Giap doet niet ter zake. Belangrijk is de verdeeldheid in de leiding. En in oorlogstijd bestaat een verdeelde leiding uit havikken en duiven.

Het nieuwe voorstel voor een wapenstilstand draagt duidelijk het stempel van de duiven. De verleden jaar voorgestelde wapenstilstanden van twee dagen, met kerstmis en nieuwjaar, zijn nu verlengd tot ieder drie dagen, met drie "wapenstilstandsloze" dagen er tussenin. Het lijkt dus heel redelijk als de Verenigde Staten zouden komen met een initiatief waarbij deze drie dagen worden "opgevuld", zodat een bestand van negen dagen tot stand komt. Een staakt-het-vuren van deze duur zou de Noordvietnamezen in staat stellen de stroom mensen en goederen naar het Zuiden te onderbreken en het zou de Verenigde Staten in staat stellen door waarneming vanuit de lucht vast te stellen dat de infiltratie werkelijk stilstand.

Verleden jaar wachtte de Vietcong tot na nieuwjaar met de aankondiging van de Tet-wapenstilstand. Deze keer echter kondigden zij de zevendaagse Tet-wapenstilstand (met ingang van 27 januari) aan in dezelfde verklaring waarin zij de wapenstilstand met kerstmis en nieuwjaar voorstelden. Als nu de tot negen dagen verlengde wapenstilstand effectief blijkt, zou de bombardementspauze kunnen worden voortgezet tot eind januari, vooruitlopend op het Tet-bestand, terwijl de Verenigde Staten nog meer zekerheid zouden krijgen dat de infiltratie werkelijk heeft opgehouden.

Op welk moment dan ook in de afgelopen twee jaar had Hanoi een bombardementspauze kun-

nen krijgen als het enige verzekering had gegeven dat het bereid was iets terug te doen. Maar de Noordvietnamese leiders schijnen van mening te zijn dat zij met zo'n verzekering al vóór de onderhandelingen een van hun beste troeven zouden opgeven. Anderzijds schijnen de Amerikaanse leiders te geloven dat zij met een enigszins langdurige onderbreking van de bombardementen een van hun beste troeven zouden verspelen.

De reeks van wapenstilstanden met kerstmis, nieuwjaar en Tet biedt een gelegenheid voor een stilzwijgende onderbreking zowel van de bombardementen als van de infiltratie zonder dat een van beide partijen een van zijn troeven weggeeft. Als de onderbreking van negen dagen resultaat heeft, kunnen de duiven in Hanoi iets tonen aan hun havikken - en de duiven in Washington eveneens. Het is zeker de moeite van het proberen waard.

(Victor Zorza, The Guardian 22-11-'67)

OVERZICHT VAN DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 2 oktober tot 7 november

- 2 okt. - Het voorlopige parlement van Zuid-Vietnam aanvaardt na 3 dagen opgewonden debatten de verkiezing van de generaals Thieu en Ky tot resp. president en vice-president met 58 tegen 43 stemmen, bij 1 blanco en 4 ongeldige stemmen.
- 3 okt. - Het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken trekt de paspoorten in van 27 Amerikaanse staatsburgers die zonder toestemming een bezoek aan Noord-Vietnam hebben gebracht. In Can Tho in de Mekong-delta heeft een 27-jarige boeddhistische non zichzelf verbrand.
- 4 okt. - De laatste brug over de rivier de Ben Hai in de gedemilitariseerde zone tussen Noord- en Zuid-Vietnam is door Noordvietnamezen opgeblazen bij de nadering van Zuidvietnamese parachutisten. Bij Con Thien, 3 km ten zuiden van de gedemilitariseerde zone, trekken de Noordvietnamese troepen zich terug, volgens generaal Westmoreland ter voorbereiding van een nieuw offensief. Amerikaanse vliegtuigen hebben bruggen bij de Chinese grens gebombardeerd. Volgens Noord-Vietnam zijn 7 Amerikaanse toestellen vernietigd.
- 5 okt. - Sinds het begin van de oorlog zijn in Vietnam 13.643 Amerikanen gesneuveld, 86.635 gewond en 756 vermist. Vorige week sneuvelden 128 Amerikanen. Per maand verliezen de Amerikanen de laatste tijd gemiddeld 6000 man. Amerikaanse militaire kringen pogen toestemming te krijgen tot een gedeeltelijke invasie van Noord-Vietnam.
- 6 okt. - Prins Norodom Sihanouk van Cambodja waarschuwt China, zich niet in de aangelegenheden van zijn land te mengen.
- 7 okt. - Volgens een verklaring van het Pentagon heeft Amerika geen plannen tot een invasie in Noord-Vietnam. 24 Amerikaanse senatoren dringen aan op vergroting van de hulp der bondgenoten. Minister Luns verklaart bij zijn terugkeer uit New York pessimistisch te zijn over Vietnam. Hij heeft de motie-Schuyt slechts gedeeltelijk uitgevoerd.
- 9 okt. - Ook president Johnson ontkent de geruchten over invasieplannen in Noord-Vietnam. Wel zijn de Amerikaanse troepen langs de gedemilitariseerde zone versterkt en is het aantal bombardementsdoelen in Noord-Vietnam uitgebreid. Zo is het vliegveld Cat Bi, 6,5 km ten zuidoosten van Haiphong, voor het eerst aangevallen. In de Mekong-delta heeft een boeddhistische non zichzelf uit protest verbrand. Een petitie tegen voortzetting der Amerikaanse bombardementen krijgt in de Verenigde Staten een half miljoen handtekeningen.
- 10 okt. - President Thieu verklaart dat de Zuidvietnamese regering elk vredesinitiatief zal verwelkomen, ongeacht van wie het komt. Generaal Broekmeyer verklaart na een bezoek aan Zuid-Vietnam dat de Vietcong tegen het einde van het jaar kansloos zal zijn.
- 11 okt. - Op 22 km ten zuiden van de gedemilitariseerde zone wordt een nieuwe Amerikaanse basis gebouwd. Er zijn nu nog twee Noordvietnamese vliegvelden niet gebombardeerd: Phoec Yen op 29 km ten noorden van Hanoi en Gia Lam vlak ten oosten van Hanoi.
- 12 okt. - In Haiphong zijn twee scheepswerven gebombardeerd. President Nguyen Van Thieu zal president Ho Tsji Minh schriftelijk vredesonderhandelingen en onderbreking van de bombardementen voorstellen. Premier De Jong verklaart een beroep op de

- Verenigde Staten te zullen doen tot stopzetting van de bombardementen zodra Hanoi bereidheid tot onderhandelingen toont.
- 13 okt. - Nieuwe bombardementen op scheepswerven en een elektrische centrale in Haiphong en op de nabijgelegen luchthaven Cat Bi. Minister Dean Rusk verdedigt de Amerikaanse politiek in Vietnam, o.a. met als motief de dreiging van China. Zijn rede ontmoet veel kritiek in Amerika.
- 14 okt. - 56 Amerikaanse burgers, onder wie de zangeres Joan Baez, zijn een proces begonnen om hun voor de oorlog in Vietnam bestede belastinggeld terug te eisen.
- 16 okt. - Bij een bomaanval op een Noordvietnamees dorp zijn op 10 oktober 31 kinderen omgekomen.
- 17 okt. - De Noorse minister van buitenlandse zaken Lyng (conservatief) dreigt af te treden als een resolutie, waarin stopzetting van de Amerikaanse bombardementen wordt geëist, zou worden aangenomen.
- 21 okt. - Internationale dag van protest tegen de oorlog in Vietnam. In Washington demonstreren tussen de 50.000 en 100.000 betogers voor het Pentagon, in Amsterdam nemen 15.000 mensen deel aan een mars door de stad. In Japan nemen anderhalf miljoen mensen deel aan betogingen en stakingen, in Parijs demonstreren 30.000 mensen en in West-Berlijn 10.000. Prof. Delfgaauw noemt aan het slot van de Amsterdamse betoging President Johnson een oorlogsmisdadiger. (Het Amerikaanse weekblad US News & World Report zal op 13 november een bericht publiceren waarin westerse inlichtingendiensten deze demonstraties toeschrijven aan in Moskou uitgedachte complotten.)
- 23 okt. - Nieuwe luchtaanvallen op Haiphong, tot op 800 meter van het centrum.
- 24 okt. - Eerste Amerikaanse bomaanval op het vliegveld Phoec Yen ten noorden van Hanoi. Volgens een Amerikaanse woordvoerder in Saigon zou na politieke voorbereiding een pauze in de bombardementen mogelijk zijn. In Zuid-Vietnam zijn verkiezingen voor het parlement gehouden. In het hele land bedraagt de opkomst 72 procent en in Saigon 52 procent.
- 25 okt. - Bij nieuwe aanvallen op het vliegveld Phoec Yen worden volgens de Amerikanen 10 Migs vernield, zonder eigen verliezen. Volgens Hanoi worden in totaal 9 Amerikaanse toestellen neergehaald. Er wordt op gewezen dat sinds 23 augustus geen doelen binnen een straal van 16 km van Hanoi waren aangevallen.
- 26 okt. - Amerikaanse bomaanval op een elektrische centrale op 1,5 km van het centrum van Hanoi. Vorige week zijn 193 Amerikanen en 81 Zuidvietnamezen gesneuveld. In Zuid-Vietnam is de dienstplichtleeftijd verlaagd tot 18 jaar. President Johnson ontkent dat de Verenigde Staten in Vietnam tegen het gele gevaar zouden vechten.
- 27 okt. - Voor de derde achtereenvolgende dag wordt Hanoi gebombardeerd. Volgens Hanoi zijn in deze drie dagen 23 Amerikaanse toestellen neergehaald. De regering van Thailand heeft nog geen besluit genomen inzake het Amerikaanse verzoek de sterkte van de Thaise troepen in Vietnam uit te breiden van 2.200 tot 20.000 man.
- 28 okt. - Bij gevechten op 48 km ten zuiden van Da Nang sneuvelen 21 Amerikaanse soldaten.
- 31 okt. - Benoeming van mevr. Nguyen Van Loc tot president van de Raad.
- 1 nov. - Het AFP verneemt te Saigon dat sinds kort nachtjagers van de Amerikaanse marine op elk uur van de nacht aanvallen doen op bruggen en wegen in Noord-Vietnam, om te voorkomen dat eerder aangerichte schade wordt hersteld. Het Russell-tribunaal krijgt van de Deense regering toestemming om bijeen te komen in Roskilde.
- 2 nov. - Volgens de Londense Times overweegt Amerika, in verband met de zware verliezen aan vliegtuigen, het gebruik van polarisraketten met conventionele koppen tegen doeleinden in Noord-Vietnam. In december zal de jachtbommenwerper F-III-A, het meest geperfectioneerde militaire vliegtuig met opklapbare vleugels, dat zich kan meten met de door Noord-Vietnam gebruikte Mig-21, in Vietnam worden ingezet.
- 3 nov. - Volgens de geallieerden zijn tot dusverre 845 Vietcongliden bij Loc Ninh gesneuveld.
- 4 nov. - Nu eerst maken de Amerikanen bekend dat Loc Ninh van 29-31 oktober door de Vietcong bezet is geweest. Op 1 november is het heroverd.
- 6 nov. - De Vietcong heeft de aanvallen op Loc Ninh gestaakt. President Ho Tsji Minh heeft de Orde van Lenin gekregen, hij is niet persoonlijk in Moskou.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

Afz.: Vietnam Bulletin
p/a A S V A
Weesperstraat 51
Amsterdam
HOLLAND